

Bognoter

Jan Trost, *Kvalitative interview*, København: Hans Reitzels Forlag, 1996, 89 s., kr. 128,00.

De fleste studerende kommer på et eller flere tidspunkter i løbet af deres studium ud for at skulle gennemføre interview. Interviewet er vel blandt de mest brugte dataindsamlingsmetoder indenfor statskundskaben. Gennemførelse af interview afføder altid en række praktiske spørgsmål: Hvordan kommer jeg i kontakt med interviewpersonen, skal jeg benytte struktureret interview, skal jeg bruge båndoptager, skal jeg lade den interviewede godkende interviewet, er der nogle særlige etiske problemer, jeg skal være opmærksom på osv. Hans Reitzels Forlag har publiceret en nyttig lille bog, der lader den svenske sociolog Jan Trost besvare disse og mange andre spørgsmål på baggrund af mange års erfaringer med interview - naturligt nok med henblik på sociologiske problemstillinger. Bogen er først og fremmest en praktisk indføring uden større teoretiske overvejelser, bortset fra en meget fornuftig diskussion af, hvad der er forskellen på kvalitativ og kvantitativ metode.

Man kan ikke lære at køre bil ved at læse sig til det. Men det er fornuftigt at kende færdselsreglerne, før man sætter sig bag rattet. Jan Trosts bog giver en god introduktion til interviewets færdselsregler.

Peter Munk Christiansen
Institut for Statskundskab
Aarhus Universitet

Marie Damker, *Sverige och Algeriets frigørelse 1954-1962. Kriget som förändrade svensk utrikespolitik*, Stockholm: Nerenius & Santérus, 1996, 141 s.

Sveriges såkaldt „aktive udenrigspolitik“ opfattes af de fleste forskere som et fænomen fra 1960'erne og begrundet specielt i Vietnamkonflikten. En tale af Olof Palme 30. juli 1965 ses her som særlig markant. Bogens tese er, at omsvinget i svensk udenrigspolitik kom tidligere og i en helt anden forbindelse, nemlig i konflikten mellem Frankrig og FLN i Algeriet. Ved en afstemning i FN's generalforsamling i december 1959 stemte Sverige som det første og eneste vestlige land for en resolution, der klart støttede algerisk selvstændighed. Denne svenske markering er ikke tidligere tillagt den betydning, som den fortjener.

Bogen giver en detaljeret redegørelse for udviklingen af den svenske regerings holdning til Algeriet-problemet, blandt andet baseret på det svenske udenrigsministeriums akter. Til gengæld er *begrundelsen* for omsvinget svagere. Der peges dels på ideologiske faktorer og dels på magtpolitiske, men uden nogen indbyrdes prioritering. Pressens indflydelse anses - sikkert med rette - for mindre væsentlig. Derimod kunne man nok have ønsket en vurdering af, hvilken betydning sprængningen af regeringskoalitionen mellem Socialdemokratiet og Bondeforbundet/Centerpartiet i 1957 og den efterfølgende socialdemokratiske mindretalsregering kan have haft. Måske anså socialdemokraterne Algeriet-konflikten som ret omkostningsfri og dermed velegnet sag til at markere en mere selvstændig